

Nedėldienio Skaitymas.

NEDĖLINIS LAIKRAŠTIS.

Apmokėsnis: su prisiuntimu metams 2 rub.
pusmečiui 1 rub.
be prisiuntimo metams 1 rub.
pusmečiui 50 kap.

Rėdacija Kaune.

REDAKTORIUS IR LEIDĖJAS

kunigas pralotas Antanas Karosas.

◆◆◆ Už atskirą numerį 3 kap. ◆◆◆

Už apgarsinimus imama nuo eilutės arba jos vietos ant paskutinio puslapio 30 kap. ant atskiro lapo 15 kap.
Už nekrologus imama kaip už apgarsinimus.

N° 2 ir 3.

Kaunas 29 d. Gruodžio 1905 m.

Pirmi metai.

Atsitikus streikui spaustuvėje, negalėjome spausdinti savamę laikę antrojo numerio mūsų laikraščio. Iš tos priežasties išleidžiame dabar du numeriu iškart.

Red.

Vardan Dievo Tėvo ir Sunaus ir Dvasios Šventos. Amen.

EVANGELIJA

ant Naujų Metų.

Luk 2.

Aną metą kada, išsipildė aštuonios dienos, idant api-pjaustyti vaikeli; pramintas yra Jo vardas Jezus, kursai pramintas buvo nuo Aniole, pirm neg živatę prasidėjo.

Miliausieji Kristuje! Ir vėl praslinko vieni mūsų gyvenimo metai, o šendieną prasideda Nauji. Visi žinome, kokie buvo praėjusieji metai, bet kokie bus ateinantieji, niekas nežino. Visi todėl žmonių spėjimai ir mąstymai mažos yra vertės, nes tos tamsios uždangos nėvienas žmogus neįveiks atidengti. O prityrimas nurodo, jog žmonių pranašavimai yra klaidingi, dėlto, kad tankiausiai įvyksta tas, ko jie ir tikėte nesitikėjo.

Šendieną visi kits kitą sveikina, linkėdami kits kitam tai laimingų, tai ilgiausių metų. Kad tie linkėjimai išsipildytų, tad visi butumime laimingi; bet tie linkėjimai yra tikrai meilūs žodžiai, o metų laimingumas paeina iš Dievo valios ir paties žmogaus pasielgimo.

Ką tad kiekvienas žmogus turi daryti, kad tie Naujieji Metai būtų jam laimingi?

Naujų Metų dieną galima yra sulyginti su dieną, kurioje laivas išeina iš uosto į tolimas juras. Štai, ant duoto ženkle visi keleiviai sueina laivo vidun; laivas atsistumia nuo krašto ir plaukia vis tolyn ir tolyn. Bet kaip tam laivui pasiseks plaukti? Kas jo laukia jūros viduryje? Ar bus gražus oras, ar audra? Ar jis laimingai kitą pasieks kraštą? Ar jis, susidaužęs į uolas,

nuskęs? To nė vienas žmogus negali žinoti. Vieni iš keleivių visai nežiuri ant to, kas bus: jie kalbas, juokias tarp savęs,—tokie žmonės tadą tiktai pakelia rankas į dangų, kada jau smertis nebetoli; tuotarpu išmintingi daro kitaip: jie vos tiktai užaina ant laivo, tuojaus savo širdyje šaukias prie To, Kurio rankoje visų yra gyvastė; Kurio ir jūros klauso.

Ir mes šendieną pradėdami Naujus Metus, tarsi, sėste isėdome į laivą ir pradėdame plaukti par savo gyvenimo jurą. Vieni iš mūsų juokias ir kalbas tarp savęs, tarsi niėko nebutų. Mes nežiurėkime ant jų, bet sekkime anuos išmintingus žmones, kurie visą savo viltį padeda Dievop, kursai, mūsų yra Tėvas, o mes Jo vaikai. Šendieną šaukkimes prie To, Kursai mūsų valdo žinksnius; Kursai mus turi savo globoje Ir Šelpia mus visuose mūsų reikaluose; Kursai mus stiprina kovoje su pagundinimais. Šendieną maldaukime Viešpatį Dievą, kuriam visiškai galime atsiduoti, sakydami su Dovidu karaliu: „Viešpats mano apšvietimas ir mano išganymas, ko-gi nugąstausiu? Viešpats mano gyvybės globėjas, ko-gi bijosiu?“ (Ps. 26.1)

Tečiaus viena viltis Dievop nedaug-ką mums tepadės; prie vilties reikia butinai pridėti nuolatą ir sąžinišką darbą. Šventas Povilas šaip perspėja pirmuosius krikščionis: „Meldžiame jus, broliai, idant jūsų darbus atliktumite ir rankomis dirbtumite, kaipo jums įsakėme.“ (Thes. 4.11)

Ir ištiesų, kas savo priedermes apleidžia, ant niekų padeda laiką, arba savo darbus atliekta šaip-taip, arba kas ir darbuojas, bet tingėdamas ir užmigdamas, tas tegul nelaukia Dievo palaiminimo; tokiam žmogui šie Nauji Metai nebus laimingi. Tai-gi, Broliai, sąžiniškai darbuokimes! Darbštumas nevien padaro žmogų turtingą, bet ir gelbėja jį nuo nuliudimų, daugina sveikatą, saldų duoda miegą ir gyvenimą daro laimingą. Kas teip darbuosis, tas par šiuos Metus gali vilties, busias laimingas.

Tolesniai norint, kad tie Metai atneštų mums laimę, reikia griekų saugoties ir pageidimus valdyti. Jug ir ant jūros, audrai pakilus, visus sunkumus

meta iš laivo vandenin, kad laivas lengviaus plauktu. Teip ir mes padarykime. Norėdami lengviaus par ši gyvenimą plaukti, pameskime ydas ir nedorus palinkimus. Pameskime puikybę, kuri mus ant juoko išstato ir žmonių akyse mus pažemina. Meskime girtuoklystę, kuri kruvinu prakaitu uždirbtą skatiką nuo mūsų atima; meskime paleistuvystę, kuri gyvenimą trumpina. Mes tu savo ydų nematome, arba nenorime matyti, bet arčiaus prisžiūrėjus, atrasime, jog daugumo nelaimių, vis tai jos buvo priežastis. Pameskime tuos sunkumus, o mūsų gyvenimas bus daug ramesnis.

Norėdami, kad tie Nauji Metai butu mums laimingi, turime atminti, jog kiekviena tų metų valandėlė, kiekviena diena yra tai Dievo dovana, kurią reikia ant gero apversti. Tai-gi turime dabar ketinti kasdieną kokį-nors gerą padaryti darbėlį. Rymo cecorius Titus nors pagonis sušukdavo vakaro sulaukęs toje dienoje, kurioje jis nieko gero nepadarydavo: „Praradau dieną!“ Tuo labiaus turi krikščionis gailėtis nieko gero par dieną nepadareš. Geras ir mielaširbingas darbas yra brangesnis už auksą, nes anas pralinksmina širdį ir pripildo dušią meilumu.

Ant galo, kas nori par tuos metus buti laimingas, tas tegu nenori par daug; tegul nesivilia labai daug apturėsiąs, priešingai savo norus tegu mažina ir iš aukšto tegu esti pasitaisęs įvairias pergalėti kliutis. Kaip jura nėkad os nėra tyki, teip ir žmogaus gyvenimas. Dėl to geriaus iš anksto buti pasitaisius ant visokių kartumų ir sielvartų. Reikia tarti su šventu Jobu: „Jei iš Dievo rankos priėmėme gera, dėlko-gi neturėtumėme priimti ir pikto?“ (Job. 3.10).

Prie tų perspėjimų reikia pridėti dar vieną. Štai, vienas žmogus par savo gyvenimą daug kentėjo vargų, bet tuose varguose ir prispaudimuose ypatin-gai buvo ramus ir linksmas. Pažįstamų užklaustas, ką jis darąs, kad nelaimėse teip esąs linksmas, jis šiokį davė atsakymą: „Kas dieną pirmiausiai pakeliu akis dangun ir primenu sau, jog svarbiausis mūsų gyvenimo užduotis, yra tai nusipelnyti dangų, tai-gi ir aš tą tiktai branginu ir to tiktai trokštu, kas man dangų gali duoti.“

Tolesniai, pažvelgiu į žemę ir matau, jog nedaug man tereikia; vos tiktai trijų mastų duobės.

Ant galo, apsižvalgau ir aplink savę ir matau, jog tukstantims žmonių dar sunkiaus gyvenas, kaip man. O tie žmones daug yra už manę geresni ir vertesni, tai-gi negaliu nuo Dievo reikalauti, kad Dievas man dvigubai butu duosnus. Tie tris dalykai duoda man ramumą ir linksmybę.

Tai-gi, Mieliausieji, eikime ir mes to išmintingo žmogaus pėdomis, o tuomet tie Nauji Metai atneš mums ramumą ir Dievo palaiminimą. Amen.

EVANGELIJA

ant pirmos nedėlios po Trijų Karalių.

Luk 2.

Kadą jau Jezus dvylikos buvo metų, kadą (jo gimdytojai) pagal papratimo ėjo Jeruzolimon šventės dienoje, ir dienoms pasibaigus, kadą grįžo, pasiliko vaikelis Jezus Jeruzolimoje, o nepasergėjo jo gimdytojai. O samprotaudami, jog jis yra draugijoje, nuėjo dienos kelį, ir jieškojo tarp genčių ir pažįstamų. O neradę sugrįžo Jeruzolimon, jo jieškodami. Ir stijos: po trijų dienų atrado jį bažnyčioje sėdintį viduryje mokytojų, klausantį jų ir klausinėjantį juos. O stebėjos visi, kurie jo klausė, iš išminties, ir iš jo atsakymų. O matydami stebėjos; ir tarė jam jo motyna: Sunau, ką tai mums padarei? Štai tavo tėvas ir aš gailėsingi jieškojome tavęs. Ir tarė jiems: Kas yra jog manęs jieškojote? Nežinojote, jog tuosę daiktuosę, kurie yra mano tėvo, reikia man buti? O jie nesuprato žodžio, kurį jiems sakė. Ir ėjo su jais ir atėjo į Nazaret; ir buvo jiems paduotas. O jo motyna visus tuos žodžius užlaidė savo širdyje. O Jezus augo išmintyje ir metuosę ir mylistoje pas Dievą ir žmones.

Mieliausieji Kristuje. Šios dienos Evangelija ir žodžiais ir paveikslais daug mums duoda pamokymų, paraginimų ir perspėjimų.

Švenčiausi Giminė tolimą ir vargingą atliakta kelionę, idant Jeruzolimos bažnyčioje Dangiškam Tėvui atiduoti garbę. Tuo labiaus, jog nei Švenčiausia Panelė nei kudikėlis Jezus nei mažiausios neturėjo pareigos į Jeruzolimos vaikščioti bažnyčią.

Štai jums, Mieliausieji, paveikslas, kaip noriai turite Dievo lankyti namus! Kaip-gi butu gražu, kad visi pagal to eitumite paveikslo ir noriausiai į Dievo skubintumetes namus. Tačiau nemažai tokių yra žmonių, kurie netolie bažnyčios gyvena ir laiko pakankamai turi, o vienok eina bažnyčion tiktai tadą, kadą jiems patiems patinka ir kartkartėmis šventas apleidžia Mišias. Tas liudnas dalykas yra ženklų, jog tarp krikščionių nyksta tikėjimas ir Dievo gėsta meilė.

Jei žmogus į viską tiki, ką Dievas apreiskė ir prisakė, tad' toksai žmogus viską laiko už šventa ir privengama, ką tiktai Dievas mūsų išganymui įstatė ir parėdė. Tai-gi tokiam žmogui šventos ir privengamos yra tos vietos, kuriose Dievas savo turi buveinę; kuriose Dievas savo dalyja susimylėjimus. Ir dėlto tokiam žmogui yra meilu tuosę namuosę pasimelsti par šventas Mišias, išklaudyti pamokslo ir Viešpatį Jezų Švenčiausiamę Sakramentę pagarbinti. Taip uolus bažnyčios lankymas yra tai gyvo tikėjimo vaisius.

Bet ką reikia apie tokį mislyti žmogų, kuriam sunku ir nemeilu yra vaikščioti bažnyčion; kursai nuo to šimtais turi išsikalbinėjimų?

Nieko kito negalime apie tokį mislyti žmogų, kaip tiktai tą, jog jo tikėjimas yra silpnas ir netolie numirimo. Atejus laikui eiti kažnyčion, gyvas tikėjimas nedaleis žmogui pasilikti namie; nedaleis miegoti, skambant varpams. Bet tikėjimui nusilpnėjus įkanden seka užšalimas; lygiai taip, kaip saulei užsileidus, ateina šaltis ir tamsa.

Pažvelgk į savo gyvenimą! Seniaus, kadą tavo dušia gyvu degė tikėjimu, kaip tadą tankiai galima buvo tavę matyti bažnyčioje. Kaip tankiai tadą klausydavai pamokslų. Su koku dievobaimingumu artindavais tadą prie Švenčiausio Sakramento. O paskui tavo tikėjimui užgesus, įkyru tau stojos ir vienu išklaudyti Mišių.

Tikėjimas apsiereiškia darbais, o darbus visi žmonės mato, dėlto gyvo tikėjimo negalima yra užslėpti. Kaip šviesa tamsiamę pastatyta kambaryje, par visas šviečia plyšes, taip ir tikėjimas visuose žmogaus pasirodo darbuose. Šventas Jokubas Apaštalas apie tą dalyką šiaip rašo: „Abraomas jusų tėvas, ar ne par darbus buvo nuteisintas, kada savo sunų Izaoką apėravojo ant altoriaus?“. „Kaipo kumas be dušios yra negyvas, taip ir tikėjimas be darbų yra numiręs.“

O ar galime sakyti, jog tokio žmogaus tikėjimas yra gyvas, kursai tingėdamas eina bažnyčion? Nėkad! Delto kad stinga darbų.

Ant galo, kad toksai žmogus ir nueina bažnyčion, tad jis daro tą su neregėtu tingėjimu ir užšalimu. Kad šendieną išganytojas tebevaikščiotu ant žemės, tad jis tokį žmogų be abejonės su virvę išgintu iš bažnyčios, taip kaip išginė perkančius ir pardudančius.

Kas šalinas nuo bažnyčios, tas nemyli Dievo.

Zinote, Mieliausieji. jog bažnyčia—tai Dievo namai. Zinote, jog tenai gyvena Išganytojas, pasislėpęs Švenčiansiame Sakramente, ir laukia jusų ateinant. Šventųjų gyvenimuose skaitome, jog meiliausis jų darbas buvo vaikščioti į Dievo namus ir tenai kuoilgiausiai buti. Jie darė tą iš karštos Dievo meilės. O ar gali tas žmogus sakyties Dievo turįs meilę, kursai nenori eiti į Dievo namus, arba nuėjęs, nelaiku išeina? Aišku, jog tokio žmogaus širdyje Dievo meilė yra menka ir gėstanti.

Zmogus nenoriai vaikščiodamas bažnyčion, nevien' neturi Dievo meilės, bet jis ir patsai savęs nemyli, nes dideles praranda mylistas ir didelį užsitraukia atsakymą.

Tai-gi, Mieliausieji, mylėkite Dievo namus, ir uoliai juos lankykite, idant jusų tikėjimas neitu silpnyn, o Dievo meilė šaltyn; idant Dievas kadą-nors priimtu jumus į savo dangiškus namus. Amen.

Ben-Huras.

ISTORIŠKAS PASAKOJIMAS.

Žinodami, kad kaikurie iš businčių skaitytojų mūsų laikraščio neturėjo pirmojo numerio, talpiname pradžia aukščiaus paminėto pasakojimo ir šiame numeryje.

Čia išpuola nors trumpai pareiškinti, kas tai yra istoriškas pasakojimas. Kas kita yra istorija ir kas kita istoriškas pasakojimas. Istorija yra tai pasakojimas apie tai, kas tikrai atsitiko. Istoriškas gi pasakojimas yra tai pasakojimas apie tai, kas galėjo atsitikti toje gadynėje, apie kurią yra kalba, kas pritinka tos gadynės papratimams, apsejimams ir t. t. Nors istoriškame pasakojime gali buti teipogi tikros asabos ir tikri atsitikimai, visgi tokiam pasakojime daugumas asabų ir daugumas atsitikimų yra išmislytų. Teip yra ir mūsų pasakojime, kuris vadinasi „Ben-Huras“. Tikros yra asabos, tikri atsitikimai ir tikros vietos apie kurias kalba knygos Evangėlijų. Visos gi kitos asabos ir visi kiti atsitikimai yra išmislyti, bet teip išmislyti, jog suvisu pritinka anai gadynei, kuri šiame pasakojime yra aprašyta.

Prie to reikia dar pridurti, jog rašytojas „Ben-Huro“ yra aplankęs Šventąją Žemę ir savo akim yra regėjęs visas tas vietas, kurios yra teip brangios kiekvienam krikščioniui. Lankymas gi šventųjų vietų inkvėpė jam daug gražių mislių ir pripildė jo širdį šventais jausmais. Visa tai, ką jis tadą mislyjo ir ką jautė, pasirupino išpasakyti savo pasakojime, Delto tai ir yra šis pasakojimas labai gražus ir labai naudingas.

I.

Džebel-Zubleh yra tai eilia kalnų, apie penkias dešimtis mylių ilgumo, nuo kurių žiurint į rytų kraštą galima yra matyti Arabiją. Kelionė per šituos kalnus visados esti vargi, labiausiai gi laike didžių lietų, kai terpukalniuose atsiranda gilūs upeliai. Vienu iš tokių terpukalnių jojo raitas pakeleivis, kreipdamasi į rytų ir žiemų kraštą, kur buvo plati ir graži lyguma.

Metų tam žmogui galėjo buti apie keturias dešimtis su viršumi. Barzda jo buvo tanki, juoda, truputį pradėdanti jau žilti. Pagal rytų šalies gyventojų papratimo galva jo buvo apdengta skara, apsuktą keletą kartų aplink. Išpo tos skaros galima buvo matyti, jog veidas jo buvo tamsus, akis didžios ir juodos, kuriomis jis tankiai žiurėjo į dangų. Viršutinis jo rubas buvo ilgas ir platus, kokį ir šendien nešioja rytų šalies gyventojai. Sėdėjo jis ant aukšto kupranugario (verbliugo).

Mūsų pakeleiviui išlindus iš terpukalnio, užtekejo saulė ir apšvietė visą lygumą. Matyties, jog ir gyvuliui patiko šviesa, nes ištiesė savo ilgą kaklą ir pradėjo bėgti graičiaus.

Bėga ir bėga paklusnus gyvulys vis vienodai ir vis į tą patį rytų kraštą. Pakeleivis sėdi užsimislyjęs ir ne

žiuri nei prieš save, nei aplink. Apie ketvertą adynų bėgo šiteip gyvulys be jokio atilsio

Žinoma, be reikalo niekas po tokį smiltyną ne klaidžioja. Tie gi, kuriems atsitinka ten keliauti, žino gerai, jog praminti per smiltyną takai žmonių kaulais yra iškloti. Taigi nėra ko stebėtis, jei ir labai drąsiam Arabijos gyventojui injojus tokion smilties karalysten pasidaro baugu. Jį mūsų raitorius nesirodo tokiuo žmogumi, kurs keliautu be reikalo. Niekas paskui jį neseka, nės nei karto nežvilgtėrėjo atgal. Teipogi nežymu, kad jis bijotusi ko nors.— Tuotarpu, apie dešimtą adyną, gyvulys sustojo blyudamas, kaip ir pasigailėjimo pakeleivio prašydamas. Pakeleivis, kaip iš miego pažadintas, pakėlė galvą, pažiurejo in saulę, pasidairė aplink ir linksmai sušuko: „nu, jau, jau“. Potamgi sudėjęs rankas ant krutinės ir pakėlęs galvą į dangų valandėlę tylomis meldėsi. Pabaigęs savo malda, ištarė savo gyvuliui meilų žodelį „ikh, ikh“, kuris yra liepimu, idant atsiklaupytų. Palengvu, kriokdamas iš džiaugsmo, paklusnus gyvulys atsiklaupė, pakeleivis prisitūrėdamas jo dailaus kaklo nulipo ir atsistojo ant žemės.

Tasai žmogus buvo neperdaug aukštas, bet ir nesuvisu žemas. Iš viso galima buvo matyti, jog buvo sveikas ir stipras. Paleidęs kaspina, kuris priturėjo apsuktą aplink galvą skarą, atidengė savo veidą. Kaktą turėjo plačią, nosį truputį palenktą žemyn, plaukus juodus, tankius siekiančius pečių. Iš viso to, kas apie jį pasakyta, galima buvo spėti, jog tai buvo Egipto gyventojas. Apatinis rubas mūsų pakeleivio buvo iš plono, balto, vilnonio ar pusvilnonio audeklo, su siauromis rankovėmis ir su gražiais išsiuvinėjimais aplink kaklą ir ant krutinės. Viršutinis gi jo rubas buvo tamsiai rusvas, platus, ilgas, be rankovių. Kojos jo apautos buvo sandalais, pagal tos šalies gyventojų papratimo. Bet labai stebėtinas daiktas, kad mūsų pakeleivis, nors teip tolima buvo jo kelionė, neturėjo prie savęs jokio ginklo. Iš to pasirodo, kad buvo arba labai drąsus, arba kad turėjo koki nepaprastą globėją.

Nulipęs nuo gyvulio, panorėjo jis pramukštinti savo nuvargintas kojas ir pavaikštnėjo truputį iš vieno krašto kitam, ne atsitolindamas vienok nuo tos vietos, kur ilsėjosi jo kelionės draugas. Kartais apsistodamas šluostė savo akis ir ilgai žiūrėjo tolyn. Ko jis ten teip žiūrėjo, vargu buvo numanyti, bet iš pasirodančios ant jo veido nekantrybės galima buvo spėti, jog ko nors laukė. Kokia gi tai priežastis ir koksgi tai reikalas galėjo atvesti tą žmogų teip tolimon šalin?

Nors negalėjo nepasiduoti nekantrybės jausmui, nesulaukdamas to, ko laukė, visgi turėjo viltį, jog laukiamas svečias kada nors pribus. Tuotarpu, išėmęs iš pakelingo maišo, pririšto prie balno, minkštą kempinėle, ir indą su vandeniu, pamirkė tą kempinėle vandenyje ir nušluostė snukį ir akis savo kupranugario. Potam iš to paties maišo išėmė ploną baltai ir raudonai rainuotą audeklą, keliata laibų baslelių ir vieną apydrutę lazda. Pasirodė, jog toji lazda buvo tai gerai apmisiytas prietaisas, iš keliato dalių eip sudėtas, jog galima buvo jį prailginti ir padaryti mieta

gerai aukštesnį už žmogų. Mūsų pakeleivis įbedęs tą mieta žemėsna ir aplink jį keliata mažesnių baslelių, apdengė juos aukščiaus paminėtu rainuotu audeklu. Teip pasidirbo jis šėtra, kurioje galėjo labai patogiai sutilpti ben keliatas asabų.

Visa tai išpildęs, atsitolino truputį nuo tos vietos ir dar kartą gerai apžiūrėjo visą apylinke, bet nieko daugiau nepamatė, kaip tik tai aukštai skrendantį erelį.

Matytiesi, jog mūsų pakeleiviui pasidarė baugu, nės tarė parpus pats sau, parpus gi kaip ir kalbindamas savo gyvulį; „Namai mūsų tol, bet Dievas yra su mumis. Turkime viltį ir laukkime!“

Teip pasidrašinęs savo paties žodžiais, išėmė iš pakelingo maišo žiupsnelį pupų ir impilęs jas krepšelin, užkabino tą krepšeli ant kaklo savo gyvuliui, kuris laizydamsi edė teip jam patinkantį edala.

Pakeleivis paveizėjo valandėlę, kaip skaniai edė jo gyvulys, potamgi vėl pažvelgė į visus kraštus apylinkės.

—Pribus—tarė ant galo pats sau. Tasai, kuris mane čia atvedė, ir juos atves. Reikia man pasirupinti apie priderantį jų priėjimą.—Teip kalbėdamas pats su savimi, išėmė iš pakelingo maišo visus, kokiuos tik tai turėjo, valgumus daiktus. Pasirodė, jog turėjo vyno, džiovinotos avinienos, duonos, surio, vaisių, vadinamų Sirijos obeliais ir daktylių. Visa tai sunėšė pakeleivis šėtron ir sudėjo ant gražios paklodės ir pridengė trimis šilkinėmis skarelėmis. Reikia žinoti, jog rytų šalies gyventojai valgydami papratę yra pasitiesti sau ant kelių tokias šilkinės skareles.

Pritaisęs visa, kas prigulėjo, mūsų pakeleivis dar kartą pažvelgė į apylinke, bet ši kartą jau neveltai, nės tolie, rytų krašte, išvydo mažą juodą taškelį. Išvydęs ši kaškelį pakeleivis pradžiugo, bet draug ir nustebo ir teip kelias valandėles stovėjo, nekrutėdamas. Tuotarpu anasai juodas taškelis kaskart ėjo didyn: po valandėlės buvo jau didumo sulyg žmogaus ranka: kiek tiek palaukęjus pasidarė dar aiškesnis ir ant galo gasirodė suvisu jau aiškiai antrasis kupranugaris, teip pat, kaip ir pirmasis, didelis ir baltas. Iš aprėdymo kupranugario galima jau buvo ispėti, jog, naujasis pakeleivis buvo iš Indijos žemės.

Egiptėnas rankas ant krutinės sudėjęs pakėlė akis į dangų.

—Didis ir galingas yra Dievas!—tarė jis apsiašarojęs.

Tuotarpu naujasis pakeleivis prisiartino ir sustojo. Iš pradžios dairosi jis teip, kaip ir kad butu buvęs umai iš miego pažadintas. Žvilgtėrėjo ant kupranugario, ant šėtros ir ant žmogaus, kuris stovėjo prie šėtros ir meldėsi. Matyti, jog visa tai, ką jis čia išvydo, sujudino jo jausmus, nės sudėjęs rankas ant krutinės palenkė galvą ir meldėsi valandėlę tylomis. Po valandėlės nulipo nuo kupranugario, atsistojo ant žemės ir prisiartino prie Egiptėno. Pažiūrėję vienas kitam į akis pradėjo sveikintiesi, pagal rytų šalies papratimo, dėdami vienas kitam ranką ant pečių ir palenkdami vienas kitam galvą iki pečių iš dešinės ir iš kaires pusės.

—Buk pasveikintas, tarne tikrojo Dievo—tarė naujasis pakeleivis.

—Buk pasveikintas ir tu, mano broli, nes abu tikime į tą patį tikrąjį Dievą—atsakė Egiptėnas.

Naujasis pakeleivis buvo tai žmogus aukštas ir ne labai drutas. Veidas jo buvo pailgas ir tamsiai rausvas: iš gražių jo akių spindėjo yšmintis ir drąsumas: barzda jo ir plaukai buvo jau truputį pražilę. Ir jis neturėjo jokio ginklo, kaip ir pirmasis pakeleivis, apsilikęs gi buvo tokiais rubais, kokiuos galima matyti Indijos žemėje. Vietoje kepurės, ant gulvos turėjo jis skarą, apsuktą aplink ir surištą kaspinu. Apatiniai jo rubai buvo bemaža ko tokie, kaip Egiptėno, tiktai viršutinis jo apsilikimas buvo kiek tiek trumpesnis. Visi jo rubai buvo pasiuti iš balto audeklo. Kojos buvo apautos raudonais sandalais, susmailintais pirštuose.

—Didis ir galingas yra Dievas—tarė jis pasisveikinęs su Egiptėnu.

—Palaiminti tie, kurie jam tarnauja—pridurė Egiptėnas.—Šitai atjoja ir trečias.

Abu žvilgtėrėjo į žemių kraštą, kur jau aiškiai galima buvo matyti kupranugarį teipogi balta, kaip ir kupranugariai abiejų, mums jau pažįstamų pakeleivių. Tuotarpu mūsų pakeleiviai stovėjo ant vietos tylėdami, kolei naujasis pakeleivis neatjojo ir neprisiartino prie jų.

—Buk pasveikintas, mano broli,—tarė naujasis pakeleivis Indijos gyventojui.

Šis atsakė: Tegu išsipildo Viešpaties noras.

Žvilgtėrėjus ant paskutinio iš pakeleivių, lengviai galima buvo atskirti jį nuo jo draugų. Jis buvo ir laibesnis ir žemesnis už anuos abu. Veidas jo buvo suvisu baltas, plaukai juodi, galva graži ir niekuo neapdengta. Iš tamsiai mėlynų jo akių spindėjo protas ir drąsumas. Ir jis neturojo prie savęs jokio ginklo. Išpo viršutinio raudono rubo vietomis rodėsi gražus apatinis jo rubas, su trumpomis rankovėmis, siekias maža ką žemiaus kelių. Rankos jo iki alkunių ir kaklas buvo be jokio pridengimo. Nors galėjo buti jam jau apie penkias dešimtis metų, vienok tiktai iš užsilaikymo jo galima buvo matyti, jog buvo tai žmogus jau nebe suvisu jaunas: kunas gi jo ir dušia metų naštos tartum suvisu nejautė. Mums rodosi, jog nėra reikalo sakyti, iš kokio krašto jis atkeliavo: kiekvienas gali ispėti: jog tai buvo Graikijos gyventojas.

Pasisveikinęs su naujoju pakeleiviu, Egiptėnas tarė: Aš pirma jusų čia atkeliavau ir dėlto išpuola man buti tarnu mano draugų; šėtra, valgymai pritaisyti, bukite gi mano svečiais.

Tai kalbėdamas, nuvedė abu savo svečių į šėtra, o nuavęs sandalus nuo jų kojų, nuplovė jų kojas, potam gi davė vandenio nuplauti jų rankoms ir nušluostė jas.

Išpildęs savo darbą ir nuplovęs savo rankas, tarė:

—Atminkime, broliai, jog tolima mūsų kelionė ir nelengvas mūsų darbas: todėl pastiprinkime savo kunus valgymų, o dušias pasakojimu, iškur atvykome ir kur keliauname.

Pasakęs tai, nuvedė savo draugus į šėtra ir pasodino juos vieną prieš kitą. Visi susėdę, galvas savo palenkę ir rankas ant krutinės sudėję, sukalbėjo jie tokią trumpą maldele:

„Dievie, Tėve mūsų visų!—ką tiktai turime, pacina nuo Tavęs; dėkavojame tau už visa; palaimink mus ir leisk mums toliaus pildyti tavo šventą valią“.

(Toliaus bus).

Aniolas Dievo.

Ramoniškiuose yra vandeninis malunas ant Jotijos. Tą maluną valdo Juozas Bruckus, geras darbinikas ir dievobaimingas vyras. Maluną statė meisteris iš Prusų ir labai gerai padarė. Jotija ytin susiaurinta, jos krantai padaryti aukšti ir status, kaip šulinio rentinys ir lentomis iškloti, kab negriutu. Patvinimo metą upelis neišsilieja iš vagos, o seklumo laikui užėjus dar vis buna gana vandens. Jis labai srauniai bėga po apačią rato.

Seredoje prieš šv. Joną apyvakariais Bruckus visai vienas tebebuvo malune; gizelis buvo išėjęs į lauką perkelti pririštą karvę; pati gi darbavosi viralinėje rupindamasi apie vakarienę.

Vienas belikęs tarp maišų ir girnų, Juozas pradėjo mislyti apie savo gyvenimą. Kuo ilgiaus jis apie tai mislyjo, tuo labiaus jautėsi jis kaltu prieš Dievą. Maldos retos ir besimeldžiant mislis visur klaidžioja. „Kaip neklaidžios—mislyjo maluninikas—kad bildėjimas nesiliauja... Kasdien girdžiu skambinant ant „Aniolas Dievo“, o retai kada tesukalbu...“.

* * *

Du maluniniko vaikučiu, abudu mažu, bėginėjo apie triobą ir upelį. Agutė, prisirinkusi pilną saujikę kvėpiančių remunaičių, barškučių ir dobilėlių, pamatė labai gražų gegutės žiedelį ant paties upelio kranto. Graitai pribėgusi, staigu klupstelėjo, norėdama nusiskinti, bet pasviro ir į krito į Jotiją. Tik pukštelėjo, ir vandens lašai sumirgėjo iššokę aukščiau kranto; Joniukas sukliko nesavu balsu; gizelis atbėgo gelbėti, bet nesuskubo. Sraunus vanduo pagriebė mergikę ir nešė ją į maluną po ratu.

Tėvas, viduje budamas, nieko nematė ir negirdėjo gizelio reksmo. Priejęs prie lango visai iš kitos pusės, Bruckus žiūrėjo į bažnyčios bokštą. Tuotarpu tenai suskambino „Aniolas Dievo“. Maluninikas patraukė sklendę, kad malunas sustotu ir atsiklaupė sukalbėti „Aniolas Dievo“.

Malunas sustojo; ratas iškilo iš vandens. Mergikė, srovės atnešta, su pamėlynavusiomis iš išgaščio rankelėmis nusitvėrė už rato peleku. Gizelis pribėgęs ją ištraukė, bet pirštukus turėjo beveik lupte atlupti. Kad jis nunešė Agočiukę į maluną, tėvas dar baigė trečiąją „Sveika Marija“ kalbėti.

* * *

Dar nėvienas iš to nepavargo, kad darbą dirbdamas neužmiršo atkalbėti „Aniolas Dievo“.

P. B.

Pašaro gatunkai.

GANYKLA IR ŠEKAS.

Jaunoje žolėje yra daug vandens, bet ji greitai tirpsta gyvulio pilvę, pertatai labai naudinga visiems gyvuliams, ypačingai jauniems, o melžamosioms padaugina piena. Bet prie sunkiam darbui arba prie skubinam tukinimui, vieno šeko ir ganyklos neužtenka. Jauna žolė truputį paleidžia vidurius; todėl neišpuola umai iš karto pereiti nuo sausosjo pašaro ant žaliojo, bet reikia gyvulys išlengvo po truputį pripratinti. Pridera teipajau atminti, kad šekas gulėdamas kruvoje ilgiaus per 24 valandas gali tapti vodingas. Reikia sergėtis varyti išalkusius gyvulius ganyklon su rasa arba širkšnu. Didelės atsargos reikia ganynt gyvulius po jaunus dobilus, nės priėdę jų gyvuliai gauna baisų išputimą vidurių, o tankiai ir nusprogsta. Užvisbaisiausi yra jauni raudonieji dobilai, nors ir nuo kitų jaunų derlingų žolių gali gyvuliai išputimu susirgti. Idant butų apsergėti nuo to gyvuliai, reikia nevaryti dobilienon gyvulių tuščiu pilvu; dobilų šeku šerti sumaišius su šiaudais, arba duoti mažomis porcijomis ir negirdyti tuojaus po ēdimui. Paganius truputį po dobilus, reikia varyti vėl liesesnēn ganyklon; porai valandų išėjus, galima vėl varyti dobilienon, tik ne ant ilgo laiko. Jeigu šeką sulijo, tuokart prieš šersiant butinai reikia jisai sumaišyti su sausu pašaru. Vienu būroklapjū duok gyvuliams tik po truputį ant karto, dėlto kad podaug jų duodant gyvuliui smarkiai paleidžia vidurius.

Šekas ir ganykla yra sotingiausi pradžioje žydėjimo; paskiaus, juo tolyn, juo labiaus sukietėja ir juo sunkiaus tirpsta gyvulio pilvę.

SAUSASAI PAŠARAS.

Prie sausosjo pašaro priguli šienas, šiaudai, pelūs ir virkščios.

Šienas, ką jaunesnis, tą yra naudingesnis, nės greičiaus tirpsta gyvulio pilvę. Todėl šienauti reikia pradžioje žydėjimo. Tikta seradela, dobilai baltieji, švediskiai ir apynainiai galima šienauti pilnamę žydėjimę. Atolas, kad tikta gerai išdžiovintas, vis esti sotingesnis, todėl pritingesnis jaunučiams gyvuliams. Dobilų, lucernos, seradelos, vikų ir kitų ankštētųjų žolių šienas yra labai sotingas, jeigu tikta šienaujant nenutrupēta lapelių, kurie yra svarbjausioji dalis šito pašaro; tečiaus šitų žolių šienas nėra teip sveikas, kaip pievos šienas; todėl jauniems gyvuliams, telingoms ir žindančioms tik po truputėlį tegalima duoti; bet labai padaugina piena. Šviežias šienas esti neteip sveikas; taigi nušienavęs, netuojaus šerk šviežią šieną, bet palukęjės kokias 4 ar 8 nedēlias, kai išsivades nuodingi garai.

DARŽOVĖS.

Daržovėmis vadinasi bulvės, burokai, morkai, sėtiniai (kitur *koliniai*, *griežčiai*) ir kiti šaknivaisiai.

Bulvės yra pritingos raguočiams, avims ir kiaulėms tukinti; bet arkliais nedera, negut liuosamę nuo darbo aikę galima duoti, ir tai po nedaug; o kumeliukams ir

brangiems arkliais bulvių visai negalima duoti. Visuotinai, bulvių gyvuliams nereikia duoti žalių, bet geriaus šutintos. Labai sudygusios bulvės yra nuodingos; todėl nuo bulvių diegai reikia prašalinti, o tokios bulvės gerai išvirinti ben dviejuosę vandenise.

Burokai padaugina karvių pieningumą ir vituotinai yra labai geru pašaru galvijams, nēt ir teliukams pradėjus nuo 3 mėnesių galima duoti. Tukinti raguočiams ir avims galima duoti jų dukart daugiau neg bulvių. Bet arkliais ir kiaulėms burokai nēr teip pritingus.

Morkai yra labai sveikas pašaras, ypačingai jauniems gyvuliams.

Sėtiniai (juos kitur vadina griežčiais ir koliniais) visų daržovių daugiausiai padaugina karvių pieningumą.

Daržovės turi savyje labai daug vandens, bet maža baltymo; todėl pačiomis vienomis daržovėmis negalima mitinti gyvulių, bet jos yra tikta naudingu priedu prie sausosjo pašaro; ir tai reikia išrokioti, kad daržovių butų duodama ne daugiau, kaip sausosjo pašaro.

VALDŽIOS PARĖDYMAI.

Aukščiausiamę Manifestę 3 d. praėjusio Lapkričio buvo pasakyta, juog mokestis už išperkamažą žemę nuo 1 d. Sausio 1906 m. palieka sumažintos per pusę, o nuo 1 d. Sausio 1907 m. turi buti suvisu panaikintos.

Dabar gi finansų ministeris pranešē gubernatoriams, juog už ateinančius metus 1906 įsakyta yra ir tos pusės jau neberekalauti:

- 1) nuo tų, kurie mokējo amžina maitą (nuo teip vadinamų amž. činšaunikų);
- 2) nuo rusų pravoslavnų, apgyvendintų ant savažemių žemės mūsų kraštę ir Baltarusijos gubernijose, pagal įstatymo 19 d. Sausio 1893 m.;
- 3) nuo tų ukinikų, kurie įgyjo žemę pagal parėdymo 9 d. Birželio 1886 m. m.;
- 4) nuo sentikių (starovierių);
- 5) nuo buvusiųjų liuosų žmonių;
- 6) nuo ateivių (peresielenų).

Pagal Aukščiausio Manifesto 6 d. Rugsjūčio 1905 m. daugumas žmonių, kaip tai: advokatai, gydytojai, aptiekoriai ir daug kitų apšviestų žmonių, o teipogi ir visi fabrikų darbininkai negalėjo prisidėti prie rinkimo atstovų į Ciesorystės Seimą.

Aukščiausių gi Įsakymu Redančiam Senatui 11 d. Gruodžio paliepta yra, idant visi aukščiaus paminėti žmonių skyriai galētų prisidėti prie rinkimo atstovų į tą naują Viešpatystės įstaigą. Dėlto tai neužilgo bus atspaudinti naujųjų rinkėjų sąrašai.

Darbinjkai tokiose pramonų įstaigose, kur dirba 50—1000 vyrų, galēs išrinkti vieną savo vietiniką (upolnomočenas), o kur dirba ben kelios tukstantis, ten kiekviena tukstantis galēs išrinkti po vieną tokį vietiniką. Šitie gi vietinikai gubernijose ir miestuose išrinks toki skaitlių rinkėjų, koks yra padėtas.

(toliaus bus).

Vilniaus, Kauno ir Grodno general-gubernatorius Freze pašauktas paliko į Viešpatystės Rodą, o jo vieton paskirtas generalas Kšivickis, kurs liki šiolei buvo paduotojumi general-gubernatoriaus.

Paskutinės žinios iš Rusijos ir užrubežio.

RUSIJA. Žmonių bruzdėjimai ir sumišimai beveik visuose Rusijos kraštuose paskutiniu laiku netik nenutilo, bet, galima sakyti, dar pikčiau išsiplatino ir įsigalėjo. Valdyba beveik jau visiškai buvo nustojusi savo galės, retai kas jos beklause, priešinosi jai netik daugelis šep žmonių, bet kaidą ir valdininkai pačios valdybos pastatyti, kaip štai taraujantieji ant krasos ir geležinkelių; o kaikuriose vietose atsitiko šiokie tokie sumišimai ir tarp kariumenės. Atsirado nemažai tokių žmonių, kurie paraginti kalbomis arba raštais visokių kurstytojų nebenori jau klausyti jokių perdetinių ir pildyti jokių įstatų, bet elgiasi pagal savą nuomonę ir norą, nės jiems rodosi, buk tai dabar, kadą jau Viršiausiu Ciesoriaus Manifestu apskelbta laisvė. tad viskas turi buti leista, kas tik kam patinka. Rusijos viduryje kaikuriose gubernijose o teipogi ir netoli nuo mūsų, Pabaltmario Kraštę, Latvijų, Lyvų ir Estų gubernijose, nesiliaua nožmūs ir nežmoniški užpuldinėjimai sodiečių ant dvarų, kurių daug tapo išdraskytų, išgriautų ir sudegintų. Valdyba, išvydusi toki pavojingą valstijos suirimą ir matydama, juog žodžio ir parėdymų žmonės nebeklauso, nuo pradžios gruodžio mėnesio pradėjo smarkiau elgties su maištininkais, sujėmė ir uždarė kalynėse daug jų vadovų ir kurstytojų, sustabdė nemažai dienraščių, kurie teipogi mėgdavo kursyti žmones prieš valdybą, pagaliaus galutinam apgalėjimui ir suvaldymui maištininkų pašaukė kariumenę. Iš to radosi baisesnė kova tarp valdybos ir sukilusiųjų. Kaikuriose miestuose, o labiausiai Maskvoje, pasiredė žmonių buriai, didesnėje dalyje susimetę iš fabrikų darbininkų, kurie su ginklais pradėjo stengti prieš kariumenę. Kariumenė šaudėsi su maištininkais netik iš šautuvų bet ir iš kulkasvaidžių ir armatų. Tosė baisesė mustynėse prasiliejo nemažai žmonių kraujo, ir kaltų ir nekaltų, kurie negalėjo išsisaugoti. Maskvoje, kur mustynės tęsėsi apie 10 dienų, iš maištininkų pusės ir iš nekaltai pakliuvusių žmonių krito keletas tukstančių, tapo sugriauta arba nudeginta į keliatą dešimtų namų. Turėjo, žinoma, nukentėti maždaug ir kariumenė, bet budama geriaus apginkluota ir sutvarkyta negalejo nepaveikti nesutvarkytų gaujų. Teip nuveikti maištininkai, kurie beišliko, tam kartui išsiblaškę ir išsislapstė. Bet ar jie vėl kadą nors nesusirinks ir nepanorės toliau varyti pradėtą kovą, kas gali žinoti.

Yra tai tikra ir apverktina nelaimė, kad jau atsirado teip daug neramių žmonių, kurie neišmano ar nenori išmanyti, juog be jokios vyresnybės ir be jokių įstatų žmonės negali draugijoje ramiai gyventi;—juog laisvė tam tik yra žmogui reikalinga, idant niekas jo nekliudytų, jeigu jis norėtų ką gera o ne bloga padaryti,—juog laisvė tadą tik žmogui yra naudinga, kadą jis ją apverčia ant gerų darbų. Tikrai reikia verkti, žiurint į žmones krikščionis, kurie elgiasi pikčiau kaip pagonis, kurie užmiršę Dievo prisakymus nežmoniškai užpuldinėja su ginklais vienas ant kito, kurie plėšia arba naikina be reikalo svetimus turtus, kurie neatmena, juog kiekvienas žmogus turės savu laiku atiduoti Dievui rokundą iš visų savų darbų.

LIETUVOS kraštą linkšiolaik Dievas iš savo mylistos saugojo nuo tokių baisesų sumišimų, tokių nežmoniškų užpuldinėjimų, kurie atsitiko kituose Rusijos Kraštuose. Maldaukim Dievą, kad ir toliaus teiktųsi saugoti mūsų tėvne

nuo šitos nelaimės. Atsiranda, tai tiesa, ir pas mūsų kurstytojais, bet lietuviai, ačiu Dievui, nelabai tų nepašauktų mokytojų klauso ir elgiasi išmintingai, kaip pridera krikščionims katalikams. Duok Dieve, kad jie ir toliaus visados teip užsilaukytų.

TĖVAS ŠVENTASIS POPĖŽIUS PIUS X. išleido ant vardo katalikiškų vyskupų, prigulincijų prie Rusijos Ciesorystės, aplinkraštį, kuriuomi žadina tuos vyskupus, idant kaip galėdami saugotų pavestus jų globai katalikus nuo nepavadintų mokytojų ir kurstytojų, nuo tų baisesų sumišimų ir užpuldinėjimų, kurie dabarčiu daromi Rusijos kraštuose, o labiausiai nuo pasikesinimo ant svetimų turtų; pagaliaus Tėvas Šventasis ragina katalikus vienyties į kuopas kokiuo nors geru tikslu, kaip tai daro priešingosios tikėjimui ir tvarkai partijos, noredamos pasiekti savo tikslus.

FRANCIJA. Šįmet Francijoje tapo jau visiškai atskirta Katalikiška Bažnyčia nuo Valstijos, tai yra: valdyba atėmė nuo Bažnyčios visą tą savą pagalbą ir paramtį, kuri jai linkšiolaik suteikdavo; valdyba nuo atėinančių metų jau nebemokės katalikų vyskupams ir kunigams jokių algų, kaip linkšiolaik mokėjo iš valstijos pinigų, nors tos algos buvo tik nepilnu gražinimu tų visų Bažnyčios turtų, kuriuos savu laiku valdyba buvo atėmusi nuo Bažnyčios į savas rankas. Negana to, valdyba žada teipogi atimti nuo katalikų į savą užveždą ir visas bažnyčias, teip juog tolesniame laike, jeigu katalikai norės melsties savosė bažnyčiose, tadą turės jas nuomoti nuo valdybos už piningus, Keliatą metų pirmiau ta pati Francijos valdybė panaikino daugybę kloštorijų ir dvasišku draugijų ir visiškai užgynė dvasiškosms ypatoms mokyti jaunumėnę mokyklose. Tokia tatau yra teisybė ir laisvė toje garsingoje Francijoje, kuri skelbino visų savų gyventojų liuosybę, lygybę ir brolybę. Tenai yra teip vadinama respublika: nėra tenaj nei Ciesoriaus, nei Karaliaus; žmonės tenai rėdosi patis per savus atstovus, kuriuos renka tarp savės ir siuncia į valstijos seimą; bet visos anos katalikų skriaudos darosi tenai dėl to, kad valdžią įgavo į savas rankas žmonės nedori, bedieviai ir katalikiško tikėjimo priešai, o katalikai yra išsiskaidė į ivairias partijas, negali tarp savės susitarti ir todėl negali išrinkti ir nusiusti į seimą gerų atstovų, kurie iš vieno galėtų apginti katalikų tiesas ir reikalus.

Nuo Redakcijos.

Siunčiamieji Redakcijon rankraščiai reikia kad būtų su autoriaus parašu ir adresu. Paskirtieji spaudai rankraščiai gali buti pertaisomi ir trumpinami; nepriimtųjų smulkieji—naikinami, o stambesnieji, autoriui reikalaujant dviejų mėnesių tarpe, gražinami.

Kiekvienas gali matyti, juog šis laikraštis yra labai pigiai išleidžiamas. Mažas apmokėsnis padėtas dėlto, kad ir žmonės neturtingi galėtų tą laikraštį skaityti. Pelno iš šito laikraščio vargu yra tikėties, todėl ir visi rankraščiai yra neapmokami.

Platintojams ir pardavėjams imant nemažiaus kaip 100 egzemplarų vienkart, atskiras numeris atiduodamas už 2 kap.; už prisiuntimą mokasi atskirai.

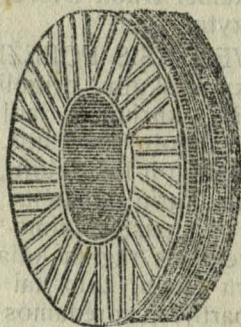
Už laikraštį ir apgarsinimus apsimokama Redakcijai iškalno. Redakcijos adresas: *į Kauną. Dvasiškosios Seminarijos Rektoriui kun. Pralotai A. Karosui.*

Užsisakant laikraštį, reikia paduoti aiškų savo adresą. Parsiųsadinimas „Nedėldienio Skait.“ į užrubežį metams 3 rub.

Redaktorius Pralotas *A. Karosus.*

PIRMUTINE ROSSIJOS DIRBTUVE

PRANCUZIŠKU

A K M E N U

G. A. RAMMO KAUNE

Kurausko gatvė jo paties namai.

Siulo malunams girtas tikras Prancuziškas ir padirbtas, kruopų dirbamas, o taip pat šilkus del cilinderių ir kitokius malunų daiktus vidutinėmis kainomis.

ONOS

JANUŠEVYČJUTĖS
Knigynas.

Dirvono Gatvė Biržjūsė, Kauno Gub.,
Panevėžio Pavitas.

Knigų, ŠŠ-jų Paveikslų (abrozų), kry-
željū, rožančių ir visokjū dėvotiškū
daiktū krautuvė.

Papierjū, plūksnū, atramento ir visokjū
rašymū reikalingū įrankjū Sankrova.

LAIKRAŠČJŲ AGENTURA.

J. NAUJALIO

Knigynas. Kaune.

SANKROVA:

MALDAKNYGIŲ DVASIŠKO IR

SVIETIŠKO TURINIO KNYGŲ

PAVEIKSLELIŲ, ROŽANČIŲ,

ŠKAPLERIŲ IR BAŽNYTINIŲ

NATŲ.

Agentura

„Nedėldieno Skaitymo“.

PANEVĖŽYJE

LIETUVIŠKAS KNIGYNAS

MASIULIO

Nauja (Dvarna) ul.

Federavičėnės namai.

— Gaunama visokių knigų,
natų ir devotiškų daiktų: rožančių
škapleriu ir k.